ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

12. aprill 2011 *

Kohtuasjas T-28/10,

Euro-Information – Européenne de traitement de l'information, asukoht Strasbourg (Prantsusmaa), esindaja: advokaat A. Grolée,

hageja,

versus

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindaja: A. Folliard-Monguiral,

kostja,

mille ese on hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti teise apellatsioonikoja 11. novembri 2009. aasta otsuse peale (asi R 635/2009-2), mis käsitleb sõnamärgi EURO AUTOMATIC PAYMENT ühenduse kaubamärgina registreerimise taotlust,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees I. Pelikánová, kohtunikud K. Jürimäe (ettekandja) ja M. van der Woude,

kohtusekretär: E. Coulon,

arvestades 26. jaanuaril 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldust,

arvestades 16. aprillil 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud vastust,

arvestades 28. juunil 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud repliiki,

arvestades asjaolu, et ühe kuu jooksul alates pooltele teatise kättetoimetamisest kirjaliku menetluse lõpetamise kohta ei olnud nad esitanud taotlust kohtuistungi määramiseks, ning otsustades ettekandja-kohtuniku ettekande ja Üldkohtu kodukorra artikli 135a alusel lahendada kohtuasi ilma suulise menetluseta,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Euro-Information – Européenne de traitement de l'information esitas 18. juulil 2008 Siseturu Ühtlustamise Ametile (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") vastavalt nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrusele (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) (muudetud kujul) (asendatud nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1)) ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse.

2 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnamärk EURO AUTOMATIC PAYMENT.

3 Kaubad ja teenused, mille jaoks registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 9, 35–38, 42 ja 45.

4 Kontrollija rahuldas 6. aprilli 2009. aasta otsusega registreerimistaotluse kõikide klassidesse 35, 37, 38, 42 ja 45 kuuluvate teenuste ning mõne klassidesse 9 ja 36 kuuluva kauba ja teenuse osas. Ta keeldus seevastu taotletavat kaubamärki registreerimast teiste kaupade ja teenuste osas, mis kuuluvad klassidesse 9 ja 36, tuginedes määruse nr 40/94 artikli 7 lõike 1 punktidele b ja c koostoimes selle määruse artikli 7 lõikega 2 (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktid b ja c ning artikli 7 lõige 2). Need kaubad ja teenused vastavad neis klassides järgmisele kirjeldusele:

– klass 9: „Müügi-, sularaha-, pileti-, kontoteatise- ja kontoväljavõtte automaadid; makseautomaadid; pangaautomaadid; mälu- või kiipkaardid; magnetkaardid, magnet- või kiipidentifitseerimiskaardid; magnet- või kiipmaksekaardid, magnet- või kiipkrediit- või deebetkaardid; triipkoodilugejad; valerahadetektorid; magnetandmekandjad; optilised andmekandjad; andmetöötlusseadmed; sidepidamisseadmed; arvutiliidesed; lugejad (andmetöötlusseadmed); tarkvara (salvestatud programmid); kontohaldamise tarkvara; monitorid (arvutiprogrammid); arvutid; arvutite välisseadmed; registreeritud arvutiprogrammid; registreeritud programmide haldamise süsteem (arvutitele); raadiotelefonid; vastuvõtjad (audio, video); telefoniaparaadid; mobiiltelefonid; telerite ettemakseseadmed; saatjad (side); kesktöötlusseadmed (protsessorid); arvutiprogrammid ja -riistvara, mis võimaldavad pakkuda pangakonto-, finantsinstitutsiooni- ja vahemaa tagant toimiva kindlustuse täisteenust, ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektrooniliste sidevõrkude turvamakse tarkvara; elektroonilise makse aparaadid ja seadmed ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektroonilise makse riistvara; elektrooniliste ülekannete tarkvara; elektroonilise makse kaardid, finantstehingute haldamise elektri- ja elektroonikaseadmed”;

– klass 36: „Pangandus, finantstegevus ja rahandus, krediitkaarditeenused, deebetkaarditeenused, rahavahetus, arvelduskojad (vahetus), väärtpaberite vahendamine, laenud, elektroonilised rahaülekanded, finantstehingud, rahalised tehingud, finantsülekanded, elektroonilise makse teenused, väärtpaberite, fondide, kapitali, aktsiate, raha ja muu finantsvara elektroonilise edastamise teenused, elektroonilistes sidevõrkudes sidusmakse teostamise teenused; maaklerlus ja tehingute teostamine elektroonilistes sidussidevõrkudes."

5 Hageja esitas 5. juunil 2009 kontrollija otsuse peale ühtlustamisametile kaebuse osas, milles kontrollija keeldus taotletava kaubamärgi registreerimisest klassidesse 9 ja 36 liigitatud kaupade ja teenuste jaoks, nagu neid on kirjeldatud eespool punktis 4.

6 Ühtlustamisameti teine apellatsioonikoda jättis 11. novembri 2009. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus") kaebuse rahuldamata.

7 Tuginedes sellele, kuidas Euroopa Ühenduse keskmine ja inglise keelt kõnelev spetsialistist tarbija taotletavat kaubamärki tajub, asus apellatsioonikoda seisukohale, et kontrollija tõlgendas kõnealuse kaubamärgi kolme koostissõna korrektselt. Niisiis leidis apellatsioonikoda esiteks, et väljend „euro automatic payment" tähistab otseselt klassi 9 kuuluvate kaupade otstarvet, milleks on võimaldada teostada automaatselt makseid eurodes, ja teiseks, et see väljend annab otsest teavet klassi 36 kuuluvate teenuste eesmärgi kohta, milleks on teostada või saada automaatseid makseid eurodes. Sellest tulenevalt jõudis apellatsioonikoda eelkõige järeldusele, et taotletav kaubamärk on kirjeldav määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c tähenduses.

Poolte nõuded

8 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– registreerida taotletav kaubamärk kõikide klassidesse 9 ja 36 liigitatud kaupade ning teenuste jaoks;

– mõista hagejale ühtlustamisameti ja Üldkohtu menetluses tekkinud kulud välja ühtlustamisametilt.

9 Ühtlustamisamet palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Nõuete teise punkti vastuvõetavus

10 Ühtlustamisamet juhib tähelepanu asja läbivaatamist takistavale asjaolule, milleks on hagiavalduse nõuete teise punkti vastuvõetamatus tulenevalt sellest, et Üldkohtul palutakse teha ühtlustamisametile ettekirjutus registreerida taotletav kaubamärk kõigi asjaomaste kaupade ja teenuste jaoks.

11 Oma nõuete teises punktis palub hageja Üldkohtul registreerida taotletav kaubamärk.

12 Nimetatud nõuet võib tõlgendada kaheti. Ühelt poolt võib seda mõista nii, et sellega soovitakse, et Üldkohus kohustaks ühtlustamisametit taotletavat kaubamärki registreerima. Ent väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab ühtlustamisamet vastavalt määruse nr 40/94 artikli 63 lõikele 6 (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 65 lõige 6) võtma vajalikud meetmed liidu kohtu otsuse täitmiseks. Seega ei ole Üldkohtu pädevuses ühtlustamisametile ettekirjutusi teha. Ühtlustamisameti kohustus on nimelt teha järeldused Üldkohtu otsuse resolutiivosast ja põhjendustest (Üldkohtu 31. jaanuari 2001. aasta otsus kohtuasjas T-331/99: Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Giroform), EKL 2001, lk II-433, punkt 33; Üldkohtu 21. aprilli 2005. aasta otsus kohtuasjas T-164/03: Ampafrance *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Johnson & Johnson (monBeBé), EKL 2005, lk II-1401, punkt 24, ja Üldkohtu 15. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas T-35/04: Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Ferrero (FERRÓ), EKL 2006, lk II-785, punkt 15).

13 Teiselt poolt võib hageja nõuete teisest punktist aru saada nii, et sellega palutakse Üldkohtul muuta vaidlustatud otsust määruse nr 207/2009 artikli 65 lõike 3 tähenduses,

võttes vastavalt määruse nr 40/94 sätetele vastu otsuse, mille apellatsioonikoda oleks pidanud tegema. Ühtlustamisameti pädevad osakonnad ei tee aga ühenduse kaubamärgi registreerimise kohta formaalset otsust, mille peale saaks kaebuse esitada. Seetõttu ei ole apellatsioonikoda pädev otsustama taotluse üle, milles soovitakse, et ta ühenduse kaubamärgi registreeriks. Neil asjaoludel ei ole ka Üldkohtu pädevuses otsustada muutmisnõude üle, milles soovitakse, et ta muudaks sellekohast apellatsioonikoja otsust (Üldkohtu 30. juuni 2009. aasta määrus kohtuasjas T-285/08: Securvita *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (Natur-Aktien-Index), EKL 2009, lk II-2171, punktid 14 ja 17–23).

14 Seetõttu tuleb hageja nõuete teine punkt vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Hagiavalduse 9. lisas esitatud dokumentide vastuvõetavus

15 Ühtlustamisamet väidab, et hagiavalduse 9. lisa on vastuvõetamatu osas, milles see sisaldab tõendeid, mida ei esitatud ühtlustamisameti menetluses.

16 Hageja ei vaidlusta asjaolu, et kõnealused tõendid on uued.

17 Selle kohta olgu meenutatud, et kohtupraktikast tuleneb, et kuna Üldkohtusse esitatud hagi eesmärk on ühtlustamisameti apellatsioonikodade otsuste õiguspärasuse

kontrollimine määruse nr 207/2009 artikli 65 tähenduses, ei ole Üldkohtu ülesanne hinnata uuesti faktilisi asjaolusid, arvestades esimest korda alles nimetatud kohtus esitatud tõendeid. Niisuguste tõendite lubamine on nimelt vastuolus Üldkohtu kodukorra artikli 135 lõikega 4, mille kohaselt poolte avaldused ei või muuta apellatsioonikoja menetluses oleva hagi eset (vt selle kohta Üldkohtu 6. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas T-128/01: DaimlerChrysler *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Calandre), EKL 2003, lk II-701, punkt 18).

18 Käesolevas kohtuasjas ei ole vaidlustatud asjaolu, et hagiavalduse 9. lisas sisalduvad tõendid esitati esimest korda Üldkohtus. Seetõttu tuleb kõnealused tõendid vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Põhiküsimus

19 Hageja esitab oma hagi põhjenduseks kaks väidet, millest esimene käsitleb määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c ning teine selle määruse artikli 7 lõike 1 punkti b rikkumist.

Poolte argumendid

20 Esimese väitega toob hageja esile, et asjaomase avalikkuse seisukohast puudub piisavalt otsene ja konkreetne seos vaidlusaluse tähise ning nende kaupade ja teenuste

vahel, mille osas registreerimisest keelduti. Sellest tulenevalt ei ole taotletav kaubamärk kirjeldav määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c tähenduses.

21 Esimese argumendiga väidab hageja kõnealuse tähise moodustavate sõnade tähenduse kohta ühelt poolt, et sõna „euro" võidakse tajuda nii, et see viitab Euroopa ühisrahale, ja teiselt poolt, et sõna „payment" tähendab „makset" (prantsuse keeles „paiement"). Mis puutub sõnasse „automatic", mis on tõlkes „automaatne" (prantsuse keeles „automatique"), siis hageja väidab, et see tähendab midagi, „mis teostub ilma tahte osavõtuta". Hageja lisab, et sõna „automatic" ei oma tähendust, mis kuuluks pangandus- või finantsvaldkonda.

22 Teise argumendiga toob hageja väljendi „euro automatic payment" kui terviku tähenduse kohta esile, et asjaolu, et seda moodustavad sõnad on kohe tuvastatavad, ei muuda kõnealust kaubamärki siiski kirjeldavaks. Ta väidab, et kuigi apellatsioonikoda ei pakkunud väljendi „euro automatic payment" tähendust, näib siiski, et ta tugines kontrollija kasutatud tähendusele, mis on „eurodes teostatud automaatne makse". Ometi ei ole sellel väljendil seoses asjaomase avalikkuse ja kõnealuste kaupadega otsest, selget ja kohe äratuntavat tähendust. Väljend „euro automatic payment" on tegelikkuses tarbija jaoks vaid ebamäärane mõiste, kuna on vähemalt harjumatu, et makse teostub automaatselt, ehk ilma tahteavalduseta.

23 Kolmanda argumendiga väidab hageja, et taotletav kaubamärk ei kirjelda klassi 9 liigitatud kaupu, mille osas kaubamärgi registreerimise taotlus tagasi lükati.

24 Esiteks, mis puutub ühelt poolt järgmistesse kaupadesse: „mälu- või kiipkaardid; magnetkaardid, magnet- või kiipidentifitseerimiskaardid; magnet- või kiipmaksekaardid, magnet- või kiipkrediit- või deebetkaardid; elektroonilise makse kaardid" (edaspidi „klassi 9 liigitatud kaardid") ja teiselt poolt järgmistesse kaupadesse: „magnetandmekandjad; optilised andmekandjad; andmetöötlusseadmed; sidepidamisseadmed; arvutiliidesed; lugejad (andmetöötlusseadmed); tarkvara (salvestatud programmid); kontohaldamise tarkvara; monitorid (arvutiprogrammid); arvutid; arvutite välisseadmed; registreeritud arvutiprogrammid; registreeritud programmide haldamise süsteem (arvutitele); kesktöötlusseadmed (protsessorid); arvutiprogrammid ja riistvara, mis võimaldavad pakkuda pangakonto-, finantsinstitutsiooni- ja vahemaa tagant toimiva kindlustuse täisteenust, ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektrooniliste sidevõrkude turvamakse tarkvara; elektroonilise makse aparaadid ja seadmed ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektroonilise makse riistvara; elektrooniliste ülekannete tarkvara; finantstehingute haldamise elektri- ja elektroonikaseadmed" ja järgmistesse kaupadesse „raadiotelefonid; vastuvõtjad (audio, video); telefoniaparaadid; mobiiltelefonid; telerite ettemakseseadmed; saatjad (side)" (edaspidi „klassi 9 liigitatud infotehnoloogia ja telekommunikatsiooni valdkonna kaubad"), siis väidab hageja sisuliselt, et apellatsioonikojal ei olnud õigus kohaldada üldist arutluskäiku eespool mainitud kaupade suhtes, kuna mõnega klassi 9 liigitatud kaartidest ei saa teha makseid ja mõnesse klassi 9 liigitatud infotehnoloogia ja telekommunikatsiooni valdkonna kaupadest ei saa lülitada maksesüsteemi.

25 Teiseks väidab hageja, et vastupidi vaidlustatud otsuses sedastatule ei saa kaubamärgitaotluses eraldi nimetatud „piletiautomaatide", „valerahadetektorite", „pangaautomaatide" ja „triipkoodilugejate" abil teostatud toiminguid pidada maksetehinguteks. Niisiis rõhutab ta, et vaidlusalune kaubamärk ei kirjelda neid kaupu ega nende omadusi.

26 Kolmandaks väidab hageja, et vastupidi vaidlustatud otsuses sedastatule ei ole kaubamärgitaotluses nimetatud „kontoteatise- ja kontoväljavõtte automaadid" lahutamatult seotud „piletiautomaatidega" ja et igal juhul, isegi kui need oleksid, on viimati nimetatud nagu ka „kontoteatise- ja kontoväljavõtte automaadid" igasugusest maksetehingust eraldiseisvad.

27 Neljandaks, mis puutub „müügiautomaatidesse" ja „piletiautomaatidesse", siis kuna nende masinate kaudu pakutava teenuse kasutamiseks ei tehta makset automaatselt, vaid maksja tahte tulemusel, muudab sõna „automatic" seostamine sõnadega „euro" ja „payment" väljendi selliseks, mis pelgalt viitab nendele kaupadele, mitte ei kirjelda neid.

28 Viiendaks väidab hageja, et nõudes taotletava kaubamärgi kaitset eraldi igale klassi 9 liigitatud kaubale, soovis ta saada eraldi kaitse ühelt poolt kaupadele, mis võimaldavad teostada maksetoiminguid, ja teiselt poolt nendele, mis on maksetoimingutest täiesti eraldiseisvad.

29 Neljanda argumendiga väidab hageja, et taotletav kaubamärk ei kirjelda klassi 36 liigitatud teenuseid, nagu need on nimetatud eespool punktis 4, mille osas kaubamärgi registreerimisest keelduti (edaspidi „klassi 36 liigitatud teenused").

30 Esiteks on hageja „väärtpaberite vahendamise" teenuste osas seisukohal, et need vastavad maakleri ametile, kes vahendab börsil väärtpaberite vahetamist. Hageja sõnul ei kirjelda taotletav kaubamärk ei nende teenuste eesmärki ega mõnda nende omadustest. Sama järeldus kehtib teenuste „maaklerlus elektroonilistes sidussidevõrkudes" kohta.

31 Teiseks vaidleb hageja „rahavahetuse" osas vastu apellatsioonikoja analüüsile, mille kohaselt viitavad sellealased toimingud makse tegemisele. Seega ei ole taotletav kaubamärk hageja sõnul ei nimetatud teenuseid ega mõnda nende omadust kirjeldav.

32 Viienda argumendiga väidab hageja, et mis puutub esiteks pangandus- ja finantsvaldkonda kuuluvatesse kaupadesse ja teenustesse, mis on nimetatud kaubamärgitaotluses ning millele sõnad „payment" ja „euro" võivad viidata, siis kuna väljendil „euro automatic payment" puudub otsene, selge ja kohe äratuntav tähendus, viitab see pärast asjaomase avalikkuse poolt tehtud põhjalikku analüüsi seda enam kõnealusele valdkonnale. Hageja sõnul on kõnealused kaubad ja teenused järgmised:

– klassis 9 „magnet- või kiipmaksekaardid, magnet- või kiipkrediit- või deebetkaardid; makseautomaadid; pangaautomaadid; telerite ettemakseseadmed; arvutiprogrammid ja -riistvara, mis võimaldavad pakkuda pangakonto-, finantsinstitutsiooni- ja vahemaa tagant toimiva kindlustuse täisteenust, ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektrooniliste sidevõrkude turvamakse tarkvara; elektroonilise makse aparaadid ja seadmed ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektroonilise makse riistvara; elektrooniliste ülekannete

tarkvara; elektroonilise makse kaardid, finantstehingute haldamise elektri- ja elektroonikaseadmed";

– klassis 36 kõik eespool punktis 4 mainitud teenused, välja arvatud „rahavahetus, väärtpaberite vahendamine, laenud, raha ja muu finantsvara elektroonilise edastamise teenused, maaklerlus elektroonilistes sidussidevõrkudes."

33 Kuna aga kõnealuste kaupade ja teenuste puhul kasutati ebatäpset ja mõistetamatut väljendit, ei saa taotletavat kaubamärki pidada kirjeldavaks. Oma argumentide toetuseks osutab hageja ühtlustamisameti varasemale praktikale, väites, et pelgalt viitava tähise registreerimisest ei saa määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c alusel keelduda.

34 Teiseks, mis puutub ülejäänud kõnealustesse kaupadesse ja teenustesse, mis hageja sõnul ei kuulu pangandus- ja finantsvaldkonda, siis sõnad „euro" ja „payment" ei viita neile, vaid on suvapõhised. Niisiis puudub sõnaühendil „euro automatic payment" tähendus. Järelikult ei kirjelda see kõnealuseid kaupu ja teenuseid ega mõnda nende omadustest.

35 Seetõttu kinnitab hageja, et taotletav kaubamärk ei kirjelda kaupu ega teenuseid, mille osas kaubamärki ei registreeritud, vaid see on suvapõhine või pelgalt viitab neile.

36 Kuuenda argumendiga heidab hageja apellatsioonikojale ette seda, et ta ei selgitanud, kuidas taotletavat kaubamärki „kasutatakse tavaliselt kõnealuste kaupade ja teenuste turustamiseks". Nimelt ei ole apellatsioonikoda näidanud, et kõnealust tähist kasutati või võidakse hiljem kasutada kirjeldamiseks.

37 Ühtlustamisamet vaidleb hageja argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

38 Määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c kohaselt ei registreerita kaubamärke, mis koosnevad ainult sellistest märkidest või tähistest, mis tähistavad kaubanduses sorti, kvaliteeti, kvantiteeti, otstarvet, väärtust, geograafilist päritolu või kaupade tootmise või teenuste pakkumise aega või muid kauba või teenuse omadusi. Niisuguseid kirjeldavaid tähiseid peetakse võimetuks täitma kaubamärgi peamist ülesannet, milleks on päritolu tähistamine (Euroopa Kohtu 23. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-191/01 P: Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Wrigley, EKL 2003, lk I-12447, punktid 29 ja 30).

39 Neil asjaoludel on määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktis c viidatud märgid ja tähised need, mida võib tarbija seisukohalt tavapäraselt kasutada niisuguse kauba või teenuse, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse, tähistamiseks otseselt või üht selle olulist omadust mainides (Euroopa Kohtu 20. septembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-383/99 P: Procter & Gamble *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2001, lk I-6251, punkt 39, ja Üldkohtu 22. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas T-19/04: Metso Paper Automation *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (PAPERLAB), EKL 2005, lk II-2383, punkt 24).

40 Sellest tuleneb, et tähise kuulumine määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktis c sisalduva keelu kohaldamisalasse eeldab seda, et tähisel on kõnealuste kaupade või teenustega piisavalt otsene ja konkreetne seos, mis võimaldab asjaomasel avalikkusel kohe ja ilma järele mõtlemata tajuda, et tegemist on kõnealuste kaupade või teenuste või nende mõne omaduse kirjeldusega (eespool punktis 39 viidatud kohtuotsus PAPERLAB, punkt 25).

41 Niisiis tuleb kaubamärgi eristusvõimet hinnata esiteks lähtuvalt kaupadest või teenustest, mille jaoks tähise registreerimist taotletakse, ning teiseks lähtuvalt sellest, kuidas nende kaupade või teenuste tarbijatest koosnev asjaomane avalikkus kaubamärki tajub (Üldkohtu 14. juuni 2007. aasta otsus kohtuasjas T-207/06: Europig *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EUROPIG), EKL 2007, lk II-1961, punkt 30).

42 Käesolevas kohtuasjas ei vaidle pooled vastu sellele, et apellatsioonikoda võis õigustatult järeldada, et asjaomane avalikkus koosneb inglise keelt kõnelevatest ühenduse tarbijatest, hõlmates spetsialiste ja mittespetsialiste, ning et see avalikkus koosneb eelduspäraselt piisavalt informeeritud, mõistlikult tähelepanelikest ja arukatest isikutest. Samuti ei ole vaidlustatud asjaolu, et kolm sõnalist osa, millest taotletav kaubamärk koosneb, on ingliskeelsed sõnad, millest sama avalikkus aru saab.

43 Kõigepealt tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata hageja argument, et apellatsioonikoda ei näidanud, et kõnealust tähist on kasutatud või võidakse hiljem kasutada kirjeldavana (vt eespool punkt 36).

44 Nimelt tuleneb kohtupraktikast, et kuigi määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkt c täidab üldise huvi eesmärki, mille kohaselt peavad märgid või tähised, mis tähistavad nende kaupade või teenuste omadusi, mille jaoks registreerimist taotletakse, olema kõikide jaoks vabalt kasutatavad (eespool punktis 38 viidatud kohtuotsus Siseturu

Ühtlustamise Amet *vs*. Wrigley, punkt 31), ei sõltu nimetatud sätte kohaldamine sellest, kas vajadus jätta märk või tähis kolmandatele isikutele vabalt kasutatavaks on konkreetne, tegelik ja tõsine (Üldkohtu 27. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas T-106/00: Streamserve *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (STREAMSERVE), EKL 2002, lk II-723, punkt 39).

45 Seetõttu tuleb vastavalt eespool punktis 40 meenutatud kohtupraktikale kontrollida, kas taotletav kaubamärk kuulub määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktis c sätestatud keelu kohaldamisalasse. Selleks tuleb taotletavat kaubamärki kõnealuse kontrolli käigus käsitleda tervikuna (vt selle kohta Euroopa Kohtu 19. aprilli 2007. aasta otsus kohtuasjas C-273/05 P: Siseturu Ühtlustamise Amet *vs*. Celltech, EKL 2007, lk I-2883, punktid 78–80).

46 Väljendi „euro automatic payment" kohta tuleb märkida, et see ei kaldu kõrvale inglise keele lauseehituse või sõnavara reeglitest, olles vastupidi nendega kooskõlas (vt selle kohta Üldkohtu 20. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas T-356/00: DaimlerChrysler *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (CARCARD), EKL 2002, lk II-1963, punkt 29). Sellega seoses ei ole pooled vaidlustanud asjaolu, et omadussõna „automatic" iseloomustab ilmselgelt nimisõna „payment".

47 Mis puutub taotletava kaubamärgi osade tähendusse, siis on esiteks selge, et osa „euro" võidakse tajuda kui sõna, mis viitab Euroopa ühisrahale, ja teiseks, et osa „payment", mis on tõlkes „makse" (prantsuse keeles „paiement"), on asjaomase avalikkuse jaoks tavatähenduses rahasumma ülekandmine rahalise kohustuse täitmiseks. Osa „automatic" tähendus viitab hageja sõnul toimingule, mis teostub tahtliku osavõtuta. Seetõttu puudub väljendil „euro automatic payment" hageja sõnul otsene, selge ja kohe äratuntav tähendus.

48 Tuleb aga märkida, et kuigi sõna „automatic" viitab mehhanismile, mis on võimeline ise teatavat toimingut teostama või järgima iseseisvalt teatavat toimimisviisi, ei välista nimetatud asjaolu seda, et kõnealune mehhanism käivitatakse või hoitakse seda töös inimtahtega. See on nii näiteks kolmandale isikule panga kaudu tehtava maksega. Niisiis vastupidi hageja väidetele võib väljendit „euro automatic payment" tõlgendada nii, et see viitab automaatse eurodes maksmise protsessi käivitamisele, hõlmates kasutaja valikut seda tahtlikult, kas ühekordselt või jätkuvalt kasutada.

49 Lisaks toob ühtlustamisamet vastupidi hageja väidetele põhjendatult esile, et sõna „automatic", mis tuleneb nende inglise keele sõnade perekonnast, mille tüvi on „automat", kasutatakse inglise keeles tihti panganduse ja finantsvaldkonnas. Nii näiteks tähistab „automat" tavaliselt sularahaautomaati ja väljend „automated teller machine" tähistab pangaautomaati või sularahaautomaati. Seetõttu ei ole asjaomase avalikkuse jaoks midagi üllatavat ega harjumatut selles, kui inglise keeles kasutatakse pangandus- ja finantsvaldkonnas koos sõnu „automatic" ja „payment".

50 Lõpuks tuleb meenutada, et asjaolu, et taotletaval kaubamärgil võib olla teisi tähendusi, nagu väidab hageja, ei takista määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktis c ette nähtud absoluutse keeldumispõhjuse kohaldamist. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei registreerita nimetatud sätte alusel sõnamärki, kui vähemalt üks selle võimalikest tähendustest tähistab asjaomaste kaupade või teenuste omadust (eespool punktis 38 viidatud kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet *vs*. Wrigley, punkt 32, ja Üldkohtu 9. märtsi 2010. aasta otsus kohtuasjas T-15/09: Euro-Information *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (EURO AUTOMATIC CASH), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 39).

51 Eeltoodut silmas pidades tuleb järeldada, et apellatsioonikoda tõdes põhjendatult, et väljendi „euro automatic payment" tähendus – automaatne makse eurodes –, mida kontrollija kasutas, oli õige. Niisiis tuleb seda väljendit tõlgendada nii, et sellega on mõeldud eurodes maksmise mehhanismi, mida tarbija on tahtlikult otsustanud kas ühekordselt või jätkuvalt kasutada ja mis on võimeline iseseisvalt teostama toimingut või kasutama automaatselt teatavat protsessi. Tuleb tõdeda, et niisugune tähendus on asjaomase avalikkuse jaoks märgatav, ilma et oleks vaja põhjalikku analüüsi või järelemõtlemist.

52 Järelikult tuleb hageja argument, et väljendil „euro automatic payment" puudub otsene, selge ja kohe äratuntav tähendus, põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

53 Järgmisena tuleb hinnata, kas selle tähenduse alusel, mida tuleb väljendi „euro automatic payment" puhul arvesse võtta, on nimetatud väljend neid kaupu ja teenuseid kirjeldav, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse.

54 Sellega seoses tuleneb esiteks ühenduse kaubamärgi taotluse läbivaatamisel järgitavate oluliste menetlusnormide suhtes kohtupraktikast, et mis puutub põhjendamiskohustusse, siis ühelt poolt peab absoluutsete keeldumispõhjuste kontrollimine puudutama iga kaupa või teenust, mille jaoks kaubamärki soovitakse registreerida, ja teiselt poolt peab otsus, millega pädev asutus kaubamärgi registreerimisest keeldub, olema põhimõtteliselt põhjendatud iga sellise kauba või teenuse osas (vt Üldkohtu 20. mai 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-405/07 ja T-406/07: CFCMCEE *vs*. Sisetu-ru Ühtlustamise Amet (P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD), EKL 2009, lk II-1441, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika). Euroopa Kohus on veel täpsustanud, et see põhjendamiskohustus tuleneb põhinõudest, et kõigile ametiasutuse otsustele, millega keeldutakse andmast ühenduse õiguses tunnustatud õigust, kohaldatakse selle õiguse tõhusa kaitse tagamise eesmärgil kohtulikku kontrolli, ja et see kontroll peab seetõttu hõlmama põhjenduste õiguspärasust. Kui aga sama keeldumispõhjus esitatakse

kaupade või teenuste liigi või rühma kohta, võib see ametiasutus piirduda üldise põhjendusega, mis hõlmab kõiki asjaomaseid kaupu või teenuseid (Euroopa Kohtu 15. veebruari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-239/05: BVBA Management, Training en Consultancy, EKL 2007, lk I-1455, punktid 34–37, ja eespool viidatud kohtuotsus P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, punkt 54).

55 Ometi ei saa ühtlustamisameti võimalus esitada üldine põhjendus, mis puudutab absoluutse keeldumispõhjuse kohaldamist kaupade või teenuste liigi või rühma suhtes, muuta tühiseks EÜ artiklis 253 ja määruse nr 207/2009 artikli 75 esimeses lauses sätestatud põhjendamiskohustuse eesmärki, mis seisneb kaubamärgi registreerimisest keelduva otsuse allutamises kohtulikule kontrollile. Selleks et ühtlustamisamet saaks kasutada niisugust üldist põhjendust, tuleb seega nõuda, et kõnealuste kaupade või teenuste vahel oleks piisavalt otsene ja konkreetne seos nii, et need moodustaksid võrdlemisi homogeense kaupade või teenuste liigi või rühma. Siiski ei ole selleks küllaldane üksnes asjaolu, et kõnealused kaubad või teenused kuuluvad Nizza kokkuleppe samasse klassi, sest nendesse klassidesse kuuluvad sageli väga erinevad kaubad või teenused, mille vahel ei ole tingimata piisavalt otsest ja konkreetset seost (vt eespool punktis 54 viidatud kohtuotsus P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

56 Teiseks tuleneb ühenduse kaubamärgi registreerimistaotluse sisulise läbivaatamise osas kohtupraktikast, et määruse nr 207/2009 alusel peab ühtlustamisamet kontrollima registreerimistaotlust kõigi kaupade või teenuste osas, mis on esitatud nende kaupade ja teenuste nimekirjas, mille jaoks registreerimist taotletakse, arvestades, et kui see nimekiri hõlmab üht või mitut kauba- või teenuseliiki, ei ole ühtlustamisamet kohustatud analüüsima iga liigi kõiki kaupu või teenuseid, vaid peab kontrollima asjaomast liiki kui sellist (vt selle kohta Üldkohtu 9. juuli 2008. aasta otsus

kohtuasjas T-304/06: Reber *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), EKL 2008, lk II-1927, punktid 22 ja 23 ning seal viidatud kohtupraktika).

57 Seega tuleb kolmandaks eespool punktides 54 ja 55 meenutatud kohtupraktikat silmas pidades analoogia alusel tõdeda, et selliste ühenduse kaubamärgi taotluse sisulise läbivaatamise tingimuste osas, mida on käsitletud eespool punktis 56, saab ühtlustamisamet kasutada üldist põhjendust kauba- või teenuseliigi kohta vaid niivõrd, kui kõnealuste kaupade või teenuste vahel on piisavalt otsene ja konkreetne seos nii, et need moodustavad piisavalt homogeense kaupade või teenuste liigi või rühma.

58 Nende põhimõtete alusel tuleb kontrollida, kas apellatsioonikoda analüüsis ja põhjendas taotletava kaubamärgi eristusvõime puudumist kõnealuste kaupade ja teenuste suhtes õiguslikult piisavalt.

– Klassi 9 liigitatud kaardid

59 Apellatsioonikoda leidis klassi 9 liigitatud kaartide ehk „mälu- või kiipkaartide; magnetkaartide, magnet- või kiipidentifitseerimiskaartide; magnet- või kiipmaksekaartide, magnet- või kiipkrediit- või deebetkaartide ja elektroonilise makse kaartide" kohta vaidlustatud otsuse punktis 20, et kuna neid kaarte saab kasutada maksete tegemiseks, on taotletav kaubamärk kõnealuste kaupade otstarvet kirjeldav.

60 Selle kohta tuleb kõigepealt meenutada, et kuna kõik need kaubad, mis on suunatud samale avalikkusele ehk laiale avalikkusele ja spetsialistidele, kujutavad endast kaarti, mis on varustatud magnetriba, mikroprotsessori või kiibiga, mis on võimeline salvestama ja edastama teavet (infotehnoloogilise) andmelugemis- ja -töötlemisvahendi abil, moodustavad need kaubad sarnaste või isegi identsete omaduste tõttu kaupade homogeense rühma.

61 Nimelt saab kõnealuste kaartidega neisse salvestatud teavet ja andmeid edastada sidevõrgus nagu veebis, kaabel- või satelliitvõrgus teenuseosutajale, et võimaldada tal identifitseerida kaardi omanik ja tema juurdepääsuõigus. Niisugune teabe- ja andmeedastus võib anda kaardiomanikule vajadusel tasu eest juurdepääsu asjaomasele võrgule elektrooniliste maksete tegemiseks (vt analoogia alusel eespool punktis 54 viidatud kohtuotsus P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, punkt 59 ja seal viidatud kohtupraktika).

62 Järelikult võis apellatsioonikoda põhjendatult esiteks otsustada, et sellel kaubaliigil on ühiseid omadusi, sealhulgas eurodes makse tegemise võimalus, ning sellest tulenevalt viia liigi kaupa läbi nende kaupade jaoks taotletava ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse üldise kontrolli, ja teiseks asuda seisukohale, et puutudes kokku sellesse kaubaliiki kuuluvate kaupadega, mis kannavad tähist „euro automatic payment", arvab asjaomane avalikkus kohe ja ilma järele mõtlemata, et tegemist on kaartidega, mida kasutatakse eurodes automaatse makse tegemiseks.

63 Seega järeldas apellatsioonikoja õigustatult, et taotletav kaubamärk kirjeldab kõnealuseid kaarte.

– Klassi 9 liigitatud infotehnoloogia ja telekommunikatsiooni valdkonna kaubad

64 Klassi 9 liigitatud infotehnoloogia ja telekommunikatsiooni valdkonna kaupade ehk järgmiste kaupade osas: „magnetandmekandjad; optilised andmekandjad; andmetöötlusseadmed; sidepidamisseadmed; arvutiliidesed; lugejad (andmetöötlusseadmed); tarkvara (salvestatud programmid); kontohaldamise tarkvara; monitorid (arvutiprogrammid); arvutid; arvutite välisseadmed; registreeritud arvutiprogrammid; registreeritud programmide haldamise süsteem (arvutitele); kesktöötlusseadmed (protsessorid); arvutiprogrammid ja -riistvara, mis võimaldavad pakkuda pangakonto-, finantsinstitutsiooni- ja vahemaa tagant toimiva kindlustuse täisteenust, ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektrooniliste sidevõrkude turvamakse tarkvara; elektroonilise makse aparaadid ja seadmed ehk infotehnoloogiaseadmed ja -vahendid; elektroonilise makse riistvara; elektrooniliste ülekannete tarkvara; finantstehingute haldamise elektri- ja elektroonikaseadmed", mis kuuluvad arvutivaldkonda, ja järgmiste kaupade osas „raadiotelefonid; vastuvõtjad (audio, video); telefoniaparaadid; mobiiltelefonid; telerite ettemakseseadmed; saatjad (side)", mis kuuluvad telekommunikatsioonivaldkonda, leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 22, et kõik need kaubad võivad sisaldada automaatse makse mehhanismi, ja seega esineb taotletava kaubamärgi ning mainitud kaupade vahel piisavalt otsene ja konkreetne seos.

65 Esiteks, mis puutub klassi 9 liigitatud kaupadesse, mis kuuluvad infotehnoloogia valdkonda, siis kuna kõigi nende samale avalikkusele ehk laiale avalikkusele ja spetsialistidele mõeldud kaupadega on võimalik salvestada, talletada, töödelda, edastada ja taasedastada teavet ja andmeid, moodustavad need kaubad sarnaste või isegi identsete omaduste ning ülesannete tõttu homogeense kaupade rühma. Samadel põhjustel

kui eespool punktis 61 kaartide kohta avaldatud saavad nende kasutajad teha elektroonilisi makseid, kaasa arvatud vahemaa tagant.

66 Järelikult võis apellatsioonikoda põhjendatult esiteks otsustada, et sellel kaubaliigil on ühiseid omadusi, sealhulgas eurodes makse tegemise võimalus, ning sellest tulenevalt viia liigi kaupa läbi nende kaupade jaoks taotletava ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse üldise kontrolli, ja teiseks asuda seisukohale, et puutudes kokku sellesse kaubaliiki kuuluvate kaupadega, mis kannavad tähist „euro automatic payment", arvab asjaomane avalikkus kohe ja ilma järele mõtlemata, et tegemist on sidevõrku ühendatud kaubaga, mis sisaldab automaatse makse mehhanismi, võimaldades sellel teha kõnealuse võrgu abil otse makseid eurodes.

67 Teiseks, mis puutub klassi 9 liigitatud kaupadesse, mis kuuluvad telekommunikatsiooni valdkonda, siis kuna kõigi nende samale avalikkusele ehk laiale avalikkusele ja spetsialistidele mõeldud kaupadega on võimalik salvestada, talletada, töödelda, edastada ja taasedastada teavet ja andmeid, moodustavad need kaubad sarnaste või isegi identsete omaduste ja ülesannete tõttu homogeense kaupade rühma. Samadel põhjustel kui eespool punktis 61 kaartide kohta avaldatud, saavad nende kasutajad teha elektroonilisi makseid, kaasa arvatud vahemaa tagant. See vastab tõele ka „telerite ettemakseseadmete" puhul niivõrd, kuivõrd need mehhanismid, nagu kaabli- või satelliidivõrgus pakutavate tasuliste televisiooniprogrammide vastuvõtmiseks mõeldud dekooder või vastuvõtja, on varustatud nii kaardi (mille puhul sageli kasutatakse nimetust „smartcard") kui ka seadmega, kuhu kõnealuse kaardi saab sisestada, et saada luba tasuliseks pääsemiseks sellisesse võrku (vt analoogia alusel eespool punktis 54 viidatud kohtuotsus P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, punkt 59 ja seal viidatud kohtupraktika).

68 Järelikult võis apellatsioonikoda põhjendatult esiteks otsustada, et sellel kaubaliigil on ühiseid omadusi, sealhulgas eurodes makse tegemise võimalus, ning sellest tulenevalt viia liigi kaupa läbi nende kaupade jaoks taotletava ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse üldise kontrolli (vt selle kohta Üldkohtu 23. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas T-396/07: France Télécom *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (UNIQUE), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 29), ja teiseks asuda seisukohale, et puutudes kokku sellesse kaubaliiki kuuluvate kaupadega, mis kannavad tähist „euro automatic payment", arvab asjaomane avalikkus kohe ja ilma järele mõtlemata, et tegemist on sidevõrku ühendatud kaubaga, mis sisaldab automaatse makse mehhanismi, võimaldades sellel teha kõnealuse võrgu abil otse makseid eurodes.

69 Sellest tulenevalt järeldas apellatsioonikoda põhjendatult, et taotletav kaubamärk on kõnealuseid infotehnoloogia ja telekommunikatsiooni valdkonda kuuluvaid kaupu kirjeldav.

– Ülejäänud klassi 9 liigitatud kaubad

70 Esiteks tuleb „makseautomaatide" ja „pangaautomaatide" kohta tõdeda nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 15, et vastupidi hageja väidetele on esimesed ja võimalik ning tõenäoline, et ka teised mõeldud automaatsete maksete tegemiseks.

71 Taotletavat kaubamärki tajutakse seega nii, et see tähistab osutatud kaupade tehnilist otstarvet ehk võimalust teha makseid eurodes, või ka nii, et sellega viidatakse ühele nende omadustest st automaatsusele, mis võib omada tähtsust, kui asjaomane

avalikkus neid kaupu valib. Järelikult teavitab taotletav kaubamärk asjaomast avalikkust ühest kõnealuste kaupade põhiomadusest ehk sellest, et neil on või võib olla mehhanism, mis võimaldab teostada automaatseid makseid eurodes.

72 Sellest järeldub, et kuna väljendit „euro automatic payment" võidakse asjaomase avalikkuse seisukohast kaubanduses tavaliselt kasutada „makseautomaatide" ja „pangaautomaatide" ühe omaduse tähistamiseks, siis leidis apellatsioonikoda õigustatult, et vaidlusalune kaubamärk kirjeldab nende kaupade otstarvet.

73 Teiseks, mis puutub „valerahadetektoritesse", „müügiautomaatidesse", „piletiautomaatidesse" ja „triipkoodilugejatesse", siis leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 17, 19 ja 21, et kõik need kaubad sisaldavad automaatse makse mehhanismi või on osa sellisest mehhanismist. Lisaks täpsustas ta vaidlustatud otsuse punktides 19 ja 21, et „valerahadetektorid" ja „triipkoodilugejad" võivad olla tihedalt seotud automaatse makse vahenditega nagu pileteid või muid esemeid väljastavate automaatidega ning neil võib seega olla sama eesmärk kui viimati nimetatud automaatidel.

74 Tuleb veel tõdeda, nagu on sedastatud eespool punktis 51, et automaatset makset eurodes tuleb tõlgendada nii, et see tähistab mehhanismi, mida tarbija on tahtlikult otsustanud kas ühekordselt või jätkuvalt kasutada ja mis on võimeline iseseisvalt teostama toimingu või kasutama automaatselt teatavat protsessi.

75 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et vastupidi hageja väidetele ei välista „müügiautomaatide" ja „piletiautomaatide" abil eurodes teostatud makse automaatne laad tarbijapoolset tahteavaldust.

76 Järelikult tõdes apellatsioonikoda õigustatult, et taotletav kaubamärk kirjeldab „valerahadetektorite", „müügiautomaatide", „piletiautomaatide" ja „triipkoodilugejate" otstarvet selles mõttes, et kõnealused kaubad sisaldavad automaatse makse mehhanismi või võivad olla osa sellisest mehhanismist.

77 Kolmandaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 18 „sularahaautomaatide" kohta, et kui rahatähti väljastav automaat andis pangakaardi omanikule teatava summa raha, siis pank, millega automaat oli seotud, pelgalt maksis rahasumma kohustuse täitmiseks, eesmärgiga kustutada panga võlg pangakaardi omaniku ees. Sellest tulenevalt kirjeldab taotletav kaubamärk neid kaupu, mille otstarve on tihedalt seotud makse ideega. Tuleb tõepoolest tõdeda, et vastupidi hageja argumentidele ei saa välistada, et asjaomane avalikkus tajub taotletavat kaubamärki nähes seda nii, et see tähistab sularaha väljavõtmise toimingut, mida seostatakse maksetega.

78 Igal juhul tuleb sarnaselt ühtlustamisametile tõdeda, et sularahaautomaatidel võib olla lai valik kasutusviise, mis lähevad kaugemale pelgast sularaha väljavõtmisest, nagu maksete või ülekannete tegemine või ka, nagu on täpsustatud vaidlustatud otsuse punktis 18, kontoseisu väljavõtete väljastamine. Seetõttu tajub asjaomane avalikkus kirjeldavana tähiseid, mille kohaselt kaup võimaldab teha automaatseid makseid eurodes, tingimusel et see omadus on kõnealuse kauba seisukohalt asjakohane (vt selle kohta Üldkohtu 9. märtsi 2010. aasta otsus kohtuasjas T-77/09: hofherr

communikation *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (NATURE WATCH), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 30), mis on ilmselgelt nii käesoleval juhul.

79 Seega leidis apellatsioonikoda õigustatult, et taotletav kaubamärk kirjeldab „sularahaautomaatide" otstarvet.

80 Peale selle tuleb märkida, et eespool punktis 44 sedastatud vaba kasutuse nõue, mille kohaselt peavad kõik saama vabalt kasutada märke või tähiseid, mis kirjeldavad nende kaupade või teenuste liiki, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse, tähendab, et hageja konkurendid, kes võivad oma sularahaautomaatidesse lülitada eurodes automaatse makse tegemise mehhanismi, saavad vabalt kasutada väljendit „euro automatic payment".

81 Neljandaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 18 „kontoteatise- ja kontoväljavõtte automaatide" kohta sisuliselt, et need on tihedalt seotud „sularahaautomaatidega", arvestades, et need kaks kaupa sisalduvad samas masinas, ja sellest tulenevalt tajutakse taotletavat kaubamärki sama kirjeldava tähendusega nende kahe kõnealuse kauba suhtes.

82 Nimelt tuleb tõdeda, et ühelt poolt „kontoteatise- ja kontoväljavõtte automaadid" ja „sularahaautomaadid" võivad teiselt poolt olla ühendatud samas masinas, kuna nii nagu teisena nimetatud, võivad ka esimesed võimaldada muid kasutusviise. Seega tajub asjaomane avalikkus taotletavat kaubamärki nii, et see kirjeldab kõnealuste

kaupade põhiomadust ehk seda, et neis võib sisalduda eurodes automaatse makse tegemise mehhanism.

83 Seega tõdes apellatsioonikoda õigustatult, et taotletav kaubamärk kirjeldab „konto-teatise- ja kontoväljavõtte automaate".

84 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et apellatsioonikoda asus määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c sätete alusel põhjendatult seisukohale, et taotletav kaubamärk kirjeldab klassi 9 liigitatud kaupu, nagu need on loetletud eespool punktis 4.

– Klassi 36 liigitatud teenused

85 Klassi 36 liigitatud teenuste kohta tuleb esiteks tõdeda, et ühelt poolt osutatakse neid kõiki pangandus-, finants- ja infotehnoloogiavaldkonnas äri- ja finantsülekannete tegemiseks ja teiselt poolt – vastupidi hageja väidetele – viitavad need teenused kõik maksetehingu tegemisele kas kaardi abil või elektrooniliselt.

86 Sellega seoses tuleb hageja argumente (vt eespool punktid 30 ja 31) silmas pidades täpsustada, et nagu apellatsioonikoda õigustatult leidis, on see nii eelkõige vahendusteenuste puhul börsil või elektroonilises sidussidevõrgus, mille raames volitatud maakler teeb kasusaaja huvides asjaomasel turul makseid väärtpaberitega. Apellatsioonikoda

leidis õigustatult sisuliselt ka seda, et vahetusteenused tuginevad maksetehingule, mille eesmärk on vahetada valuutasid.

87 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et klassi 36 liigitatud teenustel on kõigil ühine omadus või isegi sama eesmärk, nii et saab järeldada, et need kuuluvad homogeensesse teenuste rühma, ja nende teenuste jaoks taotletava kaubamärgi registreerimise taotluse sisulisel läbivaatamisel on piisav üldine kontroll liigi kaupa, nagu on tehtud vaidlustatud otsuse punktides 25–27, mille kohaselt on nende teenuste abil võimalik teha või saada automaatseid makseid eurodes (vt analoogia alusel eespool punktis 54 viidatud kohtuotsus P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, punkt 80).

88 Teiseks tuleb aga tõdeda, et asjaomase avalikkuse seisukohast ühendab sõnamärki „euro automatic payment" piisavalt otsene ja konkreetne seos kõigi klassi 36 liigitatud teenuste teatava olemusega, mis seisneb selles, et need teenused võimaldavad äri- ja finantsülekannete raames, mis kuuluvad pangandus-, finants- ja infotehnoloogiavaldkonda, teha või vastu võtta automaatseid makseid eurodes, vajadusel elektroonilisel teel, mis on tihedalt seotud automaatsuse ideega.

89 Lisaks tuleb tagasi lükata hageja argument, et ühtlustamisamet on oma varasemas otsustuspraktikas möönnud, et pangandus- ja finantsvaldkonnale viitav kaubamärk, millele asjaomased teenused vastasid, ei olnud neid teenuseid kirjeldav. Tuleb nimelt meenutada, et otsused tähise ühenduse kaubamärgina registreerimise kohta, mida apellatsioonikojad teevad määruse nr 207/2009 kohaselt, kuuluvad nende piiratud pädevuse, mitte kaalutlusõiguse valdkonda. Seetõttu tuleb apellatsioonikodade otsuste

seaduslikkust hinnata üksnes nimetatud määruse alusel, nagu liidu kohtud seda on tõlgendanud, mitte apellatsioonikodade varasema otsustuspraktika põhjal (eespool punktis 44 viidatud kohtuotsus STREAMSERVE, punkt 66).

90 Seega tuleb asuda seisukohale, nagu leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 24, et kuna väljend „euro automatic payment" annab otsest teavet klassi 36 kuuluvate teenuste eesmärgi kohta, võib taotletavat tähist pidada nende teenuste olemuse või eesmärgi kirjelduseks.

91 Neil asjaoludel otsustas apellatsioonikoda määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c sätteid arvestades õigustatult, et taotletav kaubamärk kirjeldab klassi 36 kuuluvaid teenuseid, nagu need on loetletud eespool punktis 4.

92 Eespool punktides 84 ja 91 tehtud järeldusi ei sea kahtluse alla hageja eespool punktides 32–35 kirjeldatud argument, mille kohaselt ei ole väljend „euro automatic payment" kirjeldav, vaid viitav või isegi suvapõhine sõltuvalt sellest, kas registreerimistaotluses osutatud kaubad ja teenused kuuluvad pangandus- ja finantsvaldkonda või ei.

93 Kohtupraktikast tuleneb nimelt, et kui kirjeldus tähistab vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktile c otseselt nende kaupade ja teenuste eesmärki, kvaliteeti või omadusi, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse, siis viitamist iseloomustab see, et puudub piisavalt tihe seos taotletava kaubamärgi ning kõnealuste kaupade

ja teenuste vahel, nii et see ei välju lubatud vihjamise piirest (vt selle kohta Üldkohtu 31. jaanuari 2001. aasta otsus kohtuasjas T-24/00: Sunrider *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (VITALITE), EKL 2001, lk II-449, punktid 22 ja 24).

94 Järelikult, kuna on tõendatud, et väljend „euro automatic payment" on klassi 9 liigitatud kaupu ja klassi 36 liigitatud teenuseid kirjeldav, kuulub see väljend määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c tähenduses kirjelduse, mitte viitamise alla.

95 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb tõdeda, et apellatsioonikoda järeldas põhjendatult, et taotletav kaubamärk kirjeldab klassidesse 9 ja 36 liigitatud kaupu ja teenuseid, nagu need on loetletud eespool punktis 4. Seega tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

96 Kuna väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 sõnastusest selgelt, et tähise ühenduse kaubamärgina registreerimata jätmiseks piisab sellest, et kohaldatav on üks selles sättes loetletud absoluutsetest keeldumispõhjustest (Euroopa Kohtu 19. septembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-104/00 P: DKV *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2002, lk I-7561, punkt 29, ja Üldkohtu 8. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas T-160/07: Lancôme *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), EKL 2008, lk II-1733, punkt 51), siis ei ole vaja kontrollida teist hageja esitatud väidet, mis põhineb kõnealuse määruse artikli 7 lõike 1 punkti b rikkumisel.

97 Seetõttu tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

98 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt ühtlustamisameti nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Mõista kohtukulud välja Euro-Information – Européenne de traitement de l'information'ilt.**

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. aprillil 2011 Luxembourgis.

Allkirjad